

Participate to Prepare for Christ's Return

By Elder Steven D. Shumway
Of the Seventy

Deltag aktivt for at forberede jer på Kristi genkomst

Ældste Steven D. Shumway
De Halvfjerds

April 2025 general conference

Callings and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

A few months ago, I was standing in a hall when Elder Neil L. Andersen walked by. I had just been called as a new General Authority. Likely sensing my feelings of inadequacy, he smiled and said, "Well, there looks like a man who has no idea what he is doing."

And I thought, "There is a true prophet and seer."

Elder Andersen then whispered, "Don't worry, Elder Shumway. It gets better—in five or six years."

Have you ever wondered why we are asked to do things in God's kingdom that feel beyond our reach? With life's demands, have you asked why we even need callings in the Church? Well, I have.

And I got an answer in general conference when President Russell M. Nelson said, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson said this, the Spirit taught me that as we participate in God's work, we prepare ourselves and others for Christ's return. The Lord's promise is compelling that callings, ministering, temple worship, following promptings, and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

God Is Pleased When We Engage in His Work

Kaldelser og andre måder, hvorpå vi deltager i Guds værk, forbereder os på enestående vis til at møde Frelseren.

For et par måneder siden stod jeg i en gang, da ældste Neil L. Andersen gik forbi. Jeg var netop blevet kaldet som ny generalautoritet. Han kunne nok fornemme, at jeg følte mig utilstrækkelig, for han smilede og sagde: »Nå, dér ser jeg en mand, som ikke har nogen anelse om, hvad han laver.«

Og jeg tænkte: »Det er en sand profet og seer.«

Ældste Andersen hviskede så: »Bare rolig, ældste Shumway. Det bliver bedre – om 5-6 år.«

Har I nogensinde undret jer over, hvorfor vi bliver bedt om at gøre ting i Guds rige, som føles uden for vores formåen? Med alle livets krav, har I da spurgt, hvorfor vi overhovedet har brug for kaldelser i kirken? Det har jeg.

Og jeg fik et svar ved generalkonferencen, da præsident Russell M. Nelson sagde: »Brødre og søstre, nu er tiden inde til, at I og jeg forbereder os på vor Herre og Frelzers, Jesu Kristi, andet komme.« Da præsident Nelson sagde dette, lærte Ånden mig, at når vi deltager i Guds værk, forbereder vi os selv og andre til Kristi genkomst. Herrens løfte er betagende. Kaldelser, tjeneste, tempeltjeneste, at følge tilskyndelser og andre måder, hvorpå vi deltager i Guds værk, forbereder os på enestående vis til at møde Frelseren.

Gud glæder sig, når vi engagerer os i hans værk.

In “the majesty of this moment,” as God’s kingdom expands and temples dot the earth, there is a growing need for willing souls to engage in God’s work. Selflessly serving is the very essence of Christlike discipleship. But serving is rarely convenient. This is why I admire you covenant-keeping disciples, including our dear missionaries, who set aside your desires and challenges to serve God by serving His children. God “delights to honor [you for serving Him] in righteousness.” He promises, “Great shall be [your] reward and eternal shall be [your] glory.” When we say yes to serving, we are saying yes to Jesus Christ. And when we say yes to Christ, we are saying yes to the most abundant life possible.

I learned this lesson while working and studying chemical engineering in college. I was asked to be the activities planner for a singles ward. This was my nightmare calling. Still, I accepted, and at first it was drudgery. Then at one activity a beautiful girl was smitten by the way I served the ice cream. She returned three times, hoping to catch my attention. We fell in love, and she proposed to me just two weeks later. Well, maybe it wasn’t quite that fast, and I was the one who proposed, but the truth is this: I shudder to think of missing out on Heidi had I said no to that calling.

Our Participation Is Preparation for Christ’s Return

We engage in God’s work not because God needs us but because we need God and His mighty blessings. He promises, “For, behold, I will bless all those who labor in my vineyard with a mighty blessing.” Let me share three principles that teach how our participation in God’s work blesses and helps us prepare to meet the Savior.

First, as we participate, we progress toward “the measure of [our] creation.”

We learn this pattern in the account of the Creation. After each day of labor, God acknowledged the progress made by saying, “It was good.” He did not say the work was finished nor that it was perfect. But what He did say was that there was progress, and in God’s eyes, that is good!

Callings do not determine or validate a

I »storheden i dette øjeblik«, hvor Guds rige udvides, og templer spredes over hele jorden, er der et stigende behov for villige sjæle, der engagerer sig i Guds værk. Uselvsk tjeneste er kernen i at være en kristuslignende discipel. Men at tjene er sjældent belejligt. Det er derfor, jeg beundrer jer pagtstro disciple, herunder vores kære missionærer, der lægger jeres egne ønsker og udfordringer til side for at tjene Gud ved at tjene hans børn. Gud »finder glæde i at ære dem, som tjener [ham] i retfærdighed«. Han lover: »Stor skal [j]eres belønning være, og evig skal [j]eres herlighed være.« Når vi siger ja til at tjene, siger vi ja til Jesus Kristus. Og når vi siger ja til Kristus, siger vi ja til det mest rige og meningsfyldte liv muligt.

Jeg lærte denne lektie, da jeg arbejdede og studerede til kemiingeniør på universitetet. Jeg blev bedt om at planlægge aktiviteter i en menighed for enlige. Dette var mit værste mareridt af en kaldelse. Alligevel sagde jeg ja, og i begyndelsen føltes det som en sur pligt. Under en aktivitet blev en smuk pige betaget af den måde, jeg serverede is på. Hun vendte tilbage tre gange i håb om at fange min opmærksomhed. Vi blev forelskede, og hun friede til mig kun to uger senere. Nå ja, måske gik det ikke helt så hurtigt, og det var mig, der friede, men sandheden er denne: Jeg gyser ved tanken om, at jeg kunne være gået glip af Heidi, hvis jeg havde sagt nej til den kaldelse.

Vores aktive deltagelse er forberedelse på Kristi genkomst

Vi engagerer os i Guds værk, ikke fordi Gud har brug for os, men fordi vi har brug for Gud og hans store velsignelser. Han lover: »For se, jeg vil velsigne alle dem, der arbejder i min vingård med en mægtig velsignelse.« Lad mig dele tre principper, der lærer os, hvordan vores deltagelse i Guds værk velsigner og forbereder os til at møde Frelseren.

For det første, når vi deltager, udvikler vi os i retning af »formålet med [vores] skabelse«.

Vi lærer dette mønster i skabelsesberetningen. Efter hver dags arbejde anerkendte Gud de fremskridt, der var gjort, ved at sige: »Det var godt«. Han sagde ikke, at arbejdet var færdigt, ej heller at det var perfekt. Men det, han sagde, var, at der er fremskridt, og i Guds øjne er det godt!

Kaldelser afgør ikke en persons værdi

person's worth or worthiness. Rather, as we labor with God in whatever way He asks, we grow into the measure of our own creation.

God rejoices in our progress, and so should we, even when we still have work to do. At times we may lack the strength or the means to serve in a calling. Still, we can engage in the work and protect our testimonies through meaningful ways like prayer and scripture study. Our loving Heavenly Father does not condemn us when we are willing but unable to serve.

Second, serving elevates our homes and churches into holy places where we can practice covenant living.

For example, our covenant to always remember Christ is made individually, but this covenant is lived as we serve others. Callings surround us with opportunities to "bear ... one another's burdens, and so fulfil the law of Christ." When we serve because we love God and want to live our covenants, service that seems dutiful and draining becomes joyful and transformative.

Ordinances don't save us because they fulfill a heavenly checklist. Rather, when we live the covenants connected with these ordinances, we become the kind of person who wants to be in God's presence. This understanding overcomes hesitations to serve or preferences not to serve. Our preparation to meet Jesus Christ accelerates when we stop asking what God will permit and start asking what God would prefer.

Third, participating in God's work helps us receive God's gift of grace and feel His greater love.

We do not receive financial compensation for serving. Instead, scripture teaches that for our "labor [we are] to receive the grace of God, that [we] might wax strong in the Spirit, [have] the knowledge of God, [and] teach with power and authority from God." That is a very good trade!

Because of God's grace, our abilities or inabilities are not the principal basis for extending or accepting a calling. God does not expect perfect performance or exceptional talent to participate in His work. If so, Queen Esther would not have saved her nation, Peter would not have led the early Church, and Joseph Smith would not be the Prophet of the Restoration.

eller værdighed. Det er snarere sådan, at når vi arbejder sammen med Gud, på hvad måde han end måtte bede os om, udvikler vi os i retning af formålet med vores skabelse.

Gud glæder sig over vores fremgang, og det bør vi også gøre – selv når vi fortsat har noget at arbejde på. Til tider mangler vi måske styrken eller midlerne til at tjene i en kaldelse. Alligevel kan vi engagere os i værket og beskytte vores vidnesbyrd på meningsfuld vis, som gennem bøn og skriftstudium. Vor kærlige himmelske Fader fordømmer os ikke, når vi er villige men ude af stand til at tjene.

Når vi tjener, ophører vi for det andet vores hjem og kirker til hellige steder, hvor vi kan øve os i pagtens levevis.

For eksempel indgås vores pagt om altid at erindre Kristus individuelt, men denne pagt efterleves, når vi tjener andre. Kaldelser omgiver os med muligheder for at bære hinandens byrder og således opfylde Kristi lov. Når vi tjener, fordi vi elsker Gud og ønsker at efterleve vores pagter, bliver tjeneste, der føles som en pligt eller byrde, til en glædelig og forandrende oplevelse.

Ordinancer frelser os ikke, fordi de opfylder en himmelsk tjekliste. Men når vi efterlever de pagter, der er forbundet med disse ordinancer, bliver vi til den slags mennesker, som ønsker at være i Guds nærhed. Denne forståelse overvinder vores tøven med at tjene eller ønske om ikke at tjene. Vores forberedelse til at møde Jesus Kristus tager fart, når vi holder op med at spørge, hvad Gud vil tillade, og begynder at spørge, hvad Gud vil foretrække.

Når vi deltager i Guds værk, hjælper det os for det tredje med at modtage Guds nådegave og føle hans større kærlighed.

Vi modtager ikke økonomisk kompensation for at tjene. I stedet lærer skriften os, at for vores »arbejde [skal vi] modtage Guds nåde, så [vi kan] vokse [os] stærke i Ånden, [få] kundskab om Gud [og] undervise med magt og myndighed fra Gud«. Det er en rigtig god byttehandel!

På grund af Guds nåde er vores evner, eller mangel på samme, ikke det afgørende grundlag for at give eller tage imod en kaldelse. Gud forventer ikke en fejlfri indsats eller enestående talent for at deltage i hans værk. Hvis det var tilfældet, ville dronning Ester ikke have reddet sit folk, Peter ville ikke have ledet den tidlige kirke, og Joseph Smith ville ikke have været genoprettelsens profet.

As we act in faith to do something beyond our abilities, our weakness is exposed. This is never comfortable, but it is necessary for us to “know that it is by [God’s] grace ... that we have power to do these things.”

We will fall many times as we engage in God’s work. But in our effort, Jesus Christ catches us. He gradually lifts us to experience salvation from failure and fear and from feeling like we will never be enough. When we consecrate our meager but best effort, God magnifies it. When we sacrifice for Jesus Christ, He sanctifies us. This is the transformative power of God’s grace. As we serve, we grow in grace until we are prepared to “be lifted up by the Father, to stand before [Jesus Christ].”

Help Others Receive and Rejoice in the Gift of Callings

I do not know all the Savior will ask me when I stand before Him, but perhaps one question will be “Who did you bring with you?” - Callings are sacred gifts from a loving Heavenly Father to help bring others with us to Jesus Christ. So I invite leaders and each of us to more intentionally seek those without callings. Encourage and help them engage in God’s work to help them prepare for Christ’s return.

John was not active in the Church when his bishop visited and told him that the Lord had a work for him to do. He invited John to quit smoking. Although John had tried many times to stop, this time he felt an unseen power helping him.

Just three weeks later, the stake president visited John. He called him to serve in the bishopric. John was shocked. He told the stake president he had just quit smoking. If this meant he would have to abandon his tradition of attending professional football games on Sunday, well, that was just too much to ask. The stake president’s inspired response was simple: “John, I am not asking you; the Lord is.”

To which John replied, “Well, if that is the case, I will serve.”

John told me that these sacrifices to serve were the spiritual turning points for him and for his family.

I wonder if we have a blind spot, failing to extend callings to individuals who, to our mortal

Når vi handler i tro og gør noget, der overstiger vores evner, afsløres vores svaghed. Dette er aldrig behageligt, men det er nødvendigt for, at vi kan »erfare, at det er ved [Guds] nåde ... at vi har magt til at gøre dette«.

Vi vil falde mange gange, når vi engagerer os i Guds værk. Men i vores bestræbelser griber Jesus Kristus os. Han opløfter os gradvist til at opleve frelse fra fiasko, frygt og følelsen af, at vi aldrig vil være nok. Når vi helliger vores beskedne, men bedste indsats, forstørre Gud den. Når vi ofrer for Jesus Kristus, helliggør han os. Dette er Guds nådes forandrende kraft. Når vi tjener, vokser vi i nåde, indtil vi er beredte til at »blive løftet op ved Faderen for at stå foran [Jesus Kristus]«.

Hjælp andre med at modtage og glæde sig over den gave, som kaldelser er

Jeg kender ikke til alt det, Frelseren vil spørge mig om, når jeg engang skal stå foran ham, men ét spørgsmål vil måske være: »Hvem bragte du med dig?« Kaldelser er hellige gaver fra en kærlig himmelsk Fader, så vi kan bringe andre med os til Jesus Kristus. Jeg opfordrer ledere og hver enkelt af os til mere bevidst at opsøge dem, der ikke har en kaldelse. Tilskynd og hjælp dem til at engagere sig i Guds værk for at hjælpe dem til at forberede sig til Kristi tilbagekomst.

John var ikke aktiv i kirken, da hans biskop besøgte ham og fortalte, at Herren havde en opgave for ham at udføre. Han opfordrede John til at holde op med at ryge. Selvom John mange gange før havde prøvet at stoppe, følte han denne gang, at en usynlig kraft hjalp ham.

Blot tre uger senere besøgte stavspræsidenten John. Han kaldte ham til at tjene i biskoprådet. John blev chokeret. Han fortalte stavspræsidenten, at han netop var holdt op med at ryge. Hvis dette betød, at han skulle opgive sin tradition med at tage til professionelle fodboldkampe om søndagen, så var det simpelthen for meget at forlange. Stavspræsidentens inspirerede svar var enkelt: »John, det er ikke mig, der beder dig om det; det er Herren.«

Hvortil John svarede: »Hvis det er tilfældet, vil jeg tjene.«

John fortalte mig, at disse ofre for at tjene blev åndelige vendepunkter for ham og for hans familie.

Jeg spekulerer på, om vi har en blind vinkel, hvor vi undlader at give kaldelser til personer,

view, appear unlikely or unworthy. Or we may be more concerned with a culture of performance than with the doctrine of progression, neglecting to see how the Savior increases capacity in the unlikely and the unproven by giving them opportunities to serve.

Elder David A. Bednar teaches the importance of the scriptural mandate to “let every [woman and] man learn [their] duty, and to act.” Do we do this? When leaders and parents let others learn and act for themselves, they blossom and flourish. While the easier path may be to give faithful members a second calling, the more excellent way is to invite the unlikely to serve and let them learn and grow.

If Christ were physically here, He would visit the sick, teach the Sunday School class, sit with the heartbroken young woman, and bless the children. He can do His own work. But He lives this principle of letting us act and learn, so He sends us in His place.

With participation in God’s work comes “the right, privilege, and responsibility to represent the Lord [Jesus Christ].” When we serve to magnify Christ and not ourselves, our service becomes joyful. When others leave our class, meeting, ministering visit, or activity remembering Christ more than they remember us, the work is energizing.

In earnestly seeking to represent the Savior, we become more like Him. That is the best preparation for the sacred moment when each of us will kneel and confess that Jesus is the Christ, which I witness that He is and that President Russell M. Nelson is His “voice ... unto the ends of the earth” to help us “prepare ... for that which is to come.” In the sacred name of Jesus Christ, amen.

som efter vores almindelige dødeliges målestol synes usandsynlige eller uværdige. Eller måske er vi mere optagede af en præstationskultur end af læren om udvikling, idet vi forsømmer at se, hvordan Frelseren øger kapaciteten i dem, der synes usandsynlige og uprøvede, ved at give dem muligheder for at tjene.

Ældste David A. Bednar underviser om vigtigheden af mandatet i skrifterne til at »lad[e] hver [kvinde og] mand lære[sin] pligt og at handle«. Gør vi dette? Når ledere og forældre lader andre lære og handle selv, blomstrer og trives de. Hvor den lette vej måske nok er at give trofaste medlemmer endnu en kaldelse, så er den højere vej at indbyde den usandsynlige til at tjene og lade dem lære og vokse.

Hvis Kristus var her fysisk, ville han besøge den syge, undervise i søndagsskoleklassen, sidde sammen med den hjerteknuste unge kvinde og velsigne børnene. Han kan godt selv udføre sit værk. Men han efterlever princippet om at lade os handle og lære, så han sender os i sit sted.

Med deltagelse i Guds værk følger »retten til, privilegiet af og ansvaret for at repræsentere Herren«. Når vi tjener for at ære Kristus og ikke os selv, bliver vores tjeneste glædelig. Når andre forlader vores klasse, møde, omsorgsbesøg eller aktivitet og erindrer Kristus mere, end de husker os, bliver arbejdet opløftende.

Ved oprigtigt at søge at repræsentere Frelseren i alt, bliver vi ham mere lig. Det er den bedste forberedelse til det hellige øjeblik, hvor vi hver især vil knæle og bekende, at Jesus er Kristus, hvilket jeg vidner om, at han er. Præsident Russell M. Nelson er hans »røst til jordens ender«, der »bered[er os] på det, som skal komme!« I Jesu Kristi hellige navn. Amen.